



ת"פ 40866/01/15 - מדינת ישראל נגד א ס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 40866-01-15 מדינת ישראל נ' א ס
בפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
א ס

הנאשמת

הכרעת דין

עובדות כתב האישום:

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה ביצועה של עבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי הנטען בכתב האישום ביום 18.1.15 בשעה 14:07 או בסמוך לכך, ברח' טרומפלדור 5 בחולון, תקפה הנאשמת את המתלוננת בכך שהגיעה לדירתה של המתלוננת, דפקה על דלת ביתה, המתלוננת פתחה את הדלת והנאשמת תפסה בחולצתה של המתלוננת בחוזקה וקיללה אותה. באותן נסיבות ברחה המתלוננת לאחור וסגרה את דלת ביתה. הנאשמת המשיכה לדפוק בחוזקה על דלת ביתה של המתלוננת עד אשר הגיעה המשטרה למקום.

2. בתשובתה לאישום ביום 8.12.16 כפרה הנאשמת בכך שבוצעה עבירת תקיפה על ידה וטענה כי המדובר בתפיסה של חולצה ללא הפעלת אלימות. עוד טענה הנאשמת להגנת זוטי דברים.

3. בפתח הדיון שהתקיים ביום 23.1.17 אישר ב"כ הנאשמת את עובדות כתב האישום המפורטות לעיל. טענת ב"כ הנאשמת היא לתחולת סייג זוטי דברים במקרה דנן.

בעקבות כך, הגישו הצדדים בהסכמה את המוצגים אשר סומנו ת/1 עד ת/5 וסיכמו טענותיהם מבלי שנשמעו עדים.

דין והכרעה:

4. סעיף 379 לחוק העונשין מגדיר תקיפה כ "הפעלת כוח" כלפי גופו של אדם - תקיפה באה לכלל ביטוי בהכאת אדם ונגיעה בו, דחיפתו או הפעלת כוח בדרך אחרת על גופו, במישרין או בעקיפין וזאת בלא הסכמתו, או בהסכמתו



שהושגה בתרמית. במקרה דנן אין חולק באשר לעובדות המפורטות בכתב האישום ובכללן אחיזתה של הנאשמת בחוזקה בחולצת המתלוננת בפתח ביתה. אלה מקימות את עבירת התקיפה. הנסיבות בהן הגיעה הנאשמת לדירת המתלוננת ופעלה כמפורט בכתב האישום מלמדות כי הנאשמת הייתה מודעת לטיב מעשיה ולא נטענה כל טענה אחרת על ידי הסנגור בהקשר זה. בנוסף, הראיות אשר הוגשו תומכות אף הן בתיאור העובדות בכתב האישום.

טענת הנאשמת לזוטי דברים:

5. טענת ההגנה מפי הסנגור היא הטענה לכך שבמקרה דנן מתקיים סייג זוטי דברים. בעת בחינת תחולת הסייג יש לזכור מושכלות ראשונים לפיהם סייג זה לאחריות פלילית, ככל סייג המנוי בחוק העונשין, אינו הכללי. בהתאם לסעיף 34 לחוק העונשין, קמה חזקה כי המעשה "נעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית".

סייג זוטי דברים מוגדר בהוראות סעיף 34 לחוק העונשין, לפיו:

34.ז. זוטי דברים.

לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך.

6. הרציונל העומד מאחורי ההגנה הוא כי גם מקום בו נכנס מעשה בהגדרת עבירה פלילית, יש לבחון

האם נכון להרשיע בגינו בביצועה של עבירה פלילית, תוך בחינת טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי. יש לבחון האם המדובר במעשה קל ערך ולכן אין מקום שהאדם יישא באחריות פלילית למעשה. הגישה המשפטית הרווחת היא שהמדובר בתנאים מצטברים, שמשקלו של כל אחד מהם משתנה בהתאם לנסיבות, כשהשיקול המרכזי הוא האינטרס הציבורי (ראו: המלומד י. קדמי בספרו **על הדין בפלילים**, חלק ראשון, 556). ראו גם ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזיאן** (8.12.1999) פ"ד נג(5), 747, (להלן: "**עניין עזיזיאן**") וכן ע"פ 7829/03 מ"י נ' **אריאל הנדסת חשמל** (14.07.2005) (להלן: "**עניין אריאל**"). כפי שנקבע בעניין אריאל, השאלה להישאל היא "**אם מעשה העבירה הצמיח מידה מינימלית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיים את מבצעו בהרשעה פלילית**" (עניין אריאל, פסקה 26).

7. בפסיקת בית המשפט נקבע כי לא ניתן לערוך רשימה סגורה ומפורטת של מקרים בהם תחול ההגנה, אלא יש לבחון כל מקרה על נסיבותיו, ואף בזהירות רבה, בין היתר מהטעם שההגנה תרוקן מתוכן עבירות הנתפסות כקלות. הדגש הוא בשאלה האם מבחינה מהותית, מתאים לעבירה הנדונה בנסיבותיה הכלל של העדר עניין לציבור גם מקום בו נקבע כי בוצעה בפן הטכני והפורמאלי. (ראו: עניין עזיזיאן והפניית כב' השופט אילן לע"פ (ת"א) 1720/95 **מדינת ישראל נ' יוסף** (21.7.99), כב' השופט י. גרוס בניתוח ההגנה על פי סעיף 34 יז' לחוק העונשין).

לצורך בחינת תחולת ההגנה במקרה דנן יש לבחון את נסיבותיו הקונקרטיות של האירוע המפורט בכתב האישום ואת טיבו:



8. על פי ת/2, הודעת המתלוננת מיום 18.1.15, הנאשמת מתגוררת דירה מעליה והיא אישה "אלכוהוליסטית ומטופלת". לדבריה **"כולם מפחדים ממנה כי מתי שהיא בקריזה היא הולכת ערומה בפרוזדור ובמדרגות. בזמן האחרון היא מתחילה להקיא על התריסים שלי.."** (ש' 3-4).

לדבריה, יום קודם הקיאה הנאשמת שוב על תריסי המתלוננת ולכן הלכה המתלוננת לביתה של הנאשמת על מנת לבקש ממנה להפסיק אך זו לא פתחה לה והחלה לצעוק למתלוננת שהיא משקרת (ש' 6-7).

כשחזרה המתלוננת באותו ערב הביתה הייתה הנאשמת במדרגות וצעקה והמתלוננת אשר נבהלה הלכה לדירתה של שכנה.

לטענת המתלוננת, למחרת בבוקר "א (הנאשמת - ד.א.) באה ודפקה לי בדלת, אני פתחתי והיא התחילה לתפוס לי בחולצה וצעקה שאני זונה וכל מיני קללות ושאני משקרת, אני ברחתי אחורה וסגרתי את הדלת, היא התחילה לדפוק בדל (צ.ל. בדלת - ד.א.) הרבה זמן וצעקה ואחר כך היא הלכה וחזרה, זה קרה בערך שלוש ארבע פעמים עד שהגיעה המשטרה, היא הייתה שיכורה, היא כל הזמן שיכורה" (ש' 10-13 לת/2).

לטענת המתלוננת הנאשמת מטרידה אותה אך לא תקפה אותה, לדבריה **"היא רק תפסה אותי מהחולצה והיא לא הרביצה, היא רצתה להרביץ, כל השכנים שומעים את זה כי זה בית של עמידר..."** (ש' 19-20). כן ציינה כי זו איננה הפעם הראשונה שזה קורה אך הפעם הנאשמת הייתה **"מאוד אגרסיבית"** (ש' 26). המתלוננת הוסיפה כי היא **"מפחדת ללכת בחוץ ולראות אותה שלא תרביץ לי"** (ש' 28) וכן שהנאשמת היא **"דפוקה"** **"וחולה בראש"** ואף מטופלת פסיכיאטרית (ש' 30-31).

9. ת/3 היא הודעת שכנתן של המתלוננת והנאשמת. על פי ת/3 שמעה השכנה המתגוררת קומה מתחת למתלוננת צעקות. כשיצאה מדירתה לראות מה קרה שמעה את הנאשמת מקללת בעברית וברוסית את המתלוננת וצועקת **"אם יש לך דם תצאי החוצה"** ואת המתלוננת מבקשת מהנאשמת שתלך הביתה ותניח לה. כשעלתה לקומה בה מתגוררת המתלוננת ראתה את הנאשמת בועטת בדלתה של המתלוננת ומקללת אותה (ש' 5-10).

השכנה מסרה שהנאשמת עלתה לדירתה. לאחר מכן, כשהמתלוננת פתחה לה את הדלת לאחר שהזדהתה בפניה, סיפרה לה המתלוננת כי הנאשמת הגיעה לדירתה, דפקה בדלת, המתלוננת פתחה כי לא ידעה שזו הנאשמת ואז הנאשמת תפסה לה בצוואר ואיימה עליה (ש' 15-17).

השכנה סיפרה כי הנאשמת כל הזמן דופקת על דלתות ומטרידה את השכנים. עוד סיפרה כי יום קודם חששה המתלוננת לחזור הביתה כי חששה מפני הנאשמת ולכן באה לדירתה. לדבריה הנאשמת תוקפת את המתלוננת פיזית ומילולית (ש' 22-27).

10. על פי דוח הפעולה מיום האירוע ת/5, שנערך על ידי רס"ל פסח סהר, הגיעה המשטרה למקום בעקבות הודעת המודיעה לפיה שכנתה שתיינית משתוללת בבניין ודופקת לאחת השכנות על הדלת ומקללת וצועקת. כשהגיעו למקום ראו אישה דופקת על הדלת צורחת ועולה לקומה למעלה. המתלוננת מסרה למשטרה כי הנאשמת שכנתה מקיאה כל הזמן על התריסים וכשהיא מעירה לה היא מתחילה לצעוק ולהתפרע. כשהתבקשה הנאשמת להתלוות למשטרה החלה לצעוק ולבסוף נעצרה בגין הטרדת השכנים ונאזקה תוך שהיא מתנגדת.



11. ת/4 היא הודעת הנאשמת מיום 18.1.15. בהודעתה הכחישה הנאשמת את טענותיה של המתלוננת כנגדה. לגרסתה **"אני לא עליתי... אף אחד לא תקף אותה"** (עמ' 1 ש' 11-14). לדבריה המתלוננת מאשימה אותה שזרקה דברים מלוכלכים והיא דיברה עם המתלוננת שהעניין יסתיים.

לטענתה לא קרה שום דבר עם השכנה אתמול והוסיפה **"מה שהיא אמרה לך"** ולאחר מכן הוסיפה שאינה יודעת מה השכנה אמרה (עמ' 1 ש' 16). לדבריה, בבנין **"אחד יותר משוגע מהשני"** (עמ' 1 ש' 19).

כשנשאלה מדוע דופקת על דלתות וצורחת השיבה **"לא, לא כי היא האשימה אותי שאני זורקת לה ומלכלכת לה עם מים..."** (עמ' 1 ש' 23) והוסיפה שהמתלוננת משקרת כשאומרת שהיא מקיאה.

כשנשאלה מדוע תקפה את המתלוננת השיבה : **"היא מאשימה שאני זורקת לה לכלוך. אני מנקה את הכלוך. לא תקפתי. היא תקפה אותי יום שבת"** (עמ' 1 ש' 34-35).

כשנשאלה למה היא בועטת ללא הפסקה בדלת של השכנה השיבה **"זה לא נכון, היפוכונדריה, היא, דמיונות, כל אחד והדימונות שלו"** והכחישה שתפסה למתלוננת בחולצה (עמ' 1 ש' 44-46). כן הוסיפה לשאלת החוקרת כי היא סובלת מסכיזופרניה פרנואידית ומטופלת בכדורים באופן קבוע. עוד אישרה שימוש באלכוהול פעם פעמיים בשבוע, לדבריה **"אני לא מזיקה לאף אחד"**.

12. עוד על פי ת/1, מזכר שנערך על ידי רס"ר גלית עברון ביום 18.1.15, בעת חקירתה של הנאשמת נדף ממנה ריח חריף של אלכוהול, היא לא דיברה לעניין, לא השיבה לשאלות והיה קושי לתקשר איתה.

13. לאחר בחינת הראיות המפורטות לעיל, מול העובדות המפורטות בכתב האישום מצאתי כאמור כי המאשימה הוכיחה את העבירה על ידי הנאשמת. כמו כן, לאחר בחינת הראיות, סבורני כי נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה דנן על אף טיבו ותוצאותיו אינן כאלה המצדיקות החלתו של הסייג הנוגע לזוטי דברים ולא נכון יהיה לקבוע כי **"השפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיים את מבצעו בהרשעה פלילית"** (עניין אריאל).

14. אמנם מבחינת טיב המעשה עולה כי המדובר בתקיפה ברף הנמוך ביותר ואין כל חבלה לצידה כך שתוצאותיה אינן חמורות. יחד עם זאת, גם אם נתעלם מהתנהלותה הנתענת המטרידה של הנאשמת המפורטת בהודעת המתלוננת והשכנה לאורך התקופה שקדמה לאירוע מושא כתב האישום, יש טעם רב בטענת ב"כ המאשימה לפיה בנסיבות בהן הגיעה הנאשמת באופן יזום לדירת המתלוננת, אחזה בחולצתה בחוזקה תוך שהיא מקללת אותה ולאחר שהמתלוננת נמלטה לאחור וסגרה את הדלת, המשיכה לדפוק בחוזקה על הדלת, לא נכון יהיה לקבוע כי לא מתקיימת ולו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן.

15. אמת, ניתן לומר שיש מקום לטיפול של גורמי הרווחה בעניינה של הנאשמת, זאת נוכח מצבה הנפשי, לצד השימוש באלכוהול ויתר הנסיבות העולות מן הראיות אשר הוגשו לעיוני. יחד עם זאת, אין בכך כדי לבטל את הפגיעה בערכים המוגנים והפגיעה במתלוננת אשר נאלצה להימלט מהנאשמת לתוך הדירה, כשהנאשמת ממשיכה ודופקת על הדלת כמפורט בכתב האישום, תחושותיה וחששה. בנסיבות אלה לא ניתן לומר שהמעשה נמצא מתחת לסף החומרה



הנדרש לביסוס עבירה פלילית.

16. נתתי דעתי לכך שהמתלוננת מסרה בהודעתה שהנאשמת לא תקפה אותה אך אין בכך לשנות ממסקנתי. ראשית, הגדרת עבירת התקיפה היא הגדרה משפטית ואין צורך באישור המתלונן או הגדרת האירוע כתקיפה על ידו לשם הרשעה. שנית ועיקר, המתלוננת בהודעתה הוסיפה כי הנאשמת "**רצתה להרביץ**" וכן תיארה את חששה מהנאשמת.

עוד נתתי דעתי לדוגמאות אותן הציג ב"כ הנאשמת בטיעוניה, למקרים בהם מצא בית המשפט להחיל את הסייג, אינני מוצאת שהן דומות לענייניו. כאמור, כל מקרה נבחן על פי נסיבותיו ובמקרה דנן מסקנתי היא שאין המדובר בזוטי דברים.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשמת בעבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ז, 31 ינואר 2017, במעמד הצדדים